

Μετά τη γιορτή...

Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Δεκέμβρης μήνας, ανήμερα Χριστούγεννα, παγωμένο απόγευμα λίγο μετά τις πέντε και το φώς είχε αρχίσει να λιγοστεύει. Έβγαλε από την τσάντα της τα κλειδιά και με τη δεύτερη προσπάθεια κατάφεραν τα κρυσταλλιασμένα της χέρια να ανοίξουν την πόρτα του σπιτιού. Με το που πάτησε το πόδι της στο Χωλ πέταξε δεξιά κι αριστερά τα παπούτσια και έχοντας στις πατούσες της την κρύα αίσθηση από την επαφή με το πλακάκι κάθισε στη γωνία του καναπέ μαζεύοντας πάνω τα πόδια της. Είχε ζήσει αρκετές δεκάδες Χριστούγεννα αλλά αν την ρωτούσε κάποιος ποια της έμειναν αξέχαστα, δεν θα είχε τι να του απαντήσει... Τόσα χρόνια, στα καθιερωμένα τραπέζια, για την επιβεβλημένη χαρά της γιορτής, για τη συνοχή της οικογένειας! Αυτά τα Χριστούγεννα όμως πήγε μόνη στο οικογενειακό τραπέζι... Δεν ήταν ούτε έξι μήνες που είχε χάσει τον σύντροφό της. Πήγε για να τους κάνει το χατίρι, για να μην την λυπούνται, για να μην γίνει το επίκεντρο της προσοχής τους και προκαλέσει προτροπές και παρακάλια... Ίσως και να φοβότανε να μείνει μόνη στο σπίτι για να αντιμετωπίσει τη νέα κατάσταση και να μην το παραδεχότανε κι η ίδια.

Πώς της φαίνονταν όλοι αλλιώτικοι και απόμακροι ...Πως μετρούσε την ώρα να τελειώσει αυτό το πάρε δώσε ευχών, φιλοφρονήσεων και χλιαρών αστείων για να φύγει ... Το βλέμμα της προσηλώθηκε στο αμυδρό φως που έμπαινε από τη διάφανη κουρτίνα της μπαλκονόπορτας. Μια μυρωδιά γλυκιά και νοσταλγική, (μάλλον το καινούριο μαλακτικό από το φρεσκοπλυμένο ριχτάρι του καναπέ) ερέθισε την οσφρητική μνήμη της και την πήγε πολλά χρόνια πίσω. Μια παραμονή Χριστουγέννων που ο πατέρας της φορούσε το μαύρο του παλτό και το καλό κοστούμι και μύριζε κάπως έτσι... Η μάνα της είχε πάει στην κομμώτρια και φαινότανε τόσο αλλιώτικη με τα τακούνια , τις πέρλες και το κατακόκκινο κραγιόν στα χείλη... Την είχαν ντύσει κι αυτή με τα καλά της και είχαν κατέβει στο κέντρο για να δουν τις βιτρίνες και μάλιστα την είχαν φωτογραφίσει αγκαλιά στον αι-Βασίλη.

Προχωρώντας όμως συνάντησαν πεντέξι ακόμα ολόιδιους άγιους , πράγμα που πολύ την είχε προβληματίσει.

Κι αυτό το βίτσιο του πατέρα της, κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα να θέλει πριν πάνε να κοινωνήσουν να του φιλάει το χέρι και να του λέει «ΗΜΑΡΤΟΝ» κι εκείνος να απαντάει «συγχωρεμένη», ακόμα και τώρα δεν μπορούσε να το εξηγήσει... Στην αρχή το έκανε μηχανικά και αδιαμαρτύρητα. Καθώς μεγάλωνε και καταλάβαινε ότι κάθε λέξη είχε τη δικιά της σημασία έψαξε να λύσει το μυστήριο της λέξης ρωτώντας ένα γειτονόπουλο μεγαλύτερο από εκείνη ,που μάθαινε αρχαία. Η εξήγηση την έκανε να νοιώσει άσχημα, αλλά δεν είπε τίποτα σε κανέναν ώσπου ήρθαν τα επόμενα Χριστούγεννα κι η μέρα για να μεταλάβουν.

Ο πατέρας είχε σταθεί στη μέση της σάλας σαν καρδινάλιος , έτοιμος να προτείνει το χέρι με το δαχτυλίδι για να το ασπαστεί η μικρή αμαρτωλή και να πάρει την άφεση. Η μάνα δίπλα με ένα ανέκφραστο μειδίαμα. Εκείνη είχε σταθεί μπροστά του σα στρατιωτάκι

ακούνητο κι αγέλαστο. Είχε σπρώξει το χέρι του τόσο κοντά στη μούρη της που σχεδόν άγγιζε τα χείλη της αλλά αυτή έμενε ασάλευτη.

-Άντε λοιπόν... Ήμαρτον ... Την παρακίνησε να πει τη μαγική λέξη...

-Δεν Ήμαρτον αντιγύρισε εκείνη που δεν θυμότανε καμιά αμαρτία της.

-Τελείωνε λοιπόν, πες ήμαρτον να φύγουμε... Θα σε τιμωρήσει ο Θεός είχε πει ο πατέρας θυμωμένα ενώ η χερούκλα του έτρεμε μπρός στο πρόσωπό της.

Εκείνη είχε ζυγίσει την απόσταση από την πόρτα, είχε κάνει μεταβολή και σαν βολίδα είχε βγει από το σπίτι φωνάζοντας «δεν Ήμαρτοοοοοον».

Από τότε κάτι είχε αλλάξει στη σχέση με τον πατέρα της αλλά η δοκιμασία της συγχώρεσης των αμαρτιών δεν επαναλήφθηκε.

Πόσο τα βαριόταν από μικρή αυτά τα μεγάλα οικογενειακά τραπέζια... Η θεία Μερόπη να έρχεται πάντα τυλιγμένη στη βιζόν γούνα της φέρνοντας μια πουτίγκα λέγοντας και ξαναλέγοντας ότι την πήρε από το πιο ακριβό ζαχαροπλαστείο κι οι άλλοι για να την εκδικηθούν να μην καταδέχονται να φάνε ούτε ένα κομμάτι και να ξετρελαίνονται με τις δίπλες της καλόκαρδης θείας Κατίνας που πολύ την snόμπαρα η Μερόπη. Ο θείος Λάμπρος όντας πάντα λάτρης του φαγητού, τα είχε βρει σκούρα με την ανεβασμένη χοληστερίνη και μέσα στο γιορταστικό κλίμα και στην αναμπουμπούλα πάντα έκανε τις παρασπονδίες του.

Μια φορά μες στην αγωνία του να προλάβει να φάει όσο πιο πολύ γουρουνόπουλο με πέτσα μπορούσε χωρίς να τον πάρει χαμπάρι η θεία Ασημίνα, πνίγηκε. Φράκαρε η μπουκιά κι ούτε μέσα ούτε έξω πήγαινε. Γούρλωσε τα μάτια ο θείος Λάμπρος και το χρώμα του γινότανε όλο και πιο σκούρο. Πετάχτηκαν όλοι επάνω, άλλος τον χτύπαγε στην πλάτη ,άλλος του έλυνε τη γραβάτα, άλλος να φέρνει νερό... Τίποτα... Πάνω που είπαν πως τον χάνουνε σηκώθηκε ο ξάδελφος ο Γιωργάκης , ένα ντερέκι μέχρι κει πάνω που είχε κάνει στους προσκόπους, τον σήκωσε στον αέρα πιάνοντας τον από πίσω με μια επιδέξια λαβή. Ο θείος Λάμπρος με μια ευθεία βολή εκτόξευσε με επιτυχία την μερίδα του ατελώς επεξεργασμένου χοίρου στο πρόσωπο της έντρομης θείας Ασημίνας.

Το καλλίτερο σημείο όμως αυτών των κατά τα άλλα βαρετών γιορτών ήταν όταν μετά το φαγητό ,καθώς ήτανε όλοι σε ένα στάδιο νάρκωσης, ο ξάδελφος Οδυσσέας που ήταν μεγάλο πειραχτήρι έπαιρνε κλειδιά από την τσάντα της μιας θείας και τα άλλαζε με τα κλειδιά μιας άλλης, έκρυβε γυαλιά ,ομπρέλες, πανωφόρια των συνδαιτυμόνων δημιουργώντας τεράστια ταραχή κατά την ώρα της αποχώρησης.

Χριστούγεννα λοιπόν κι επί γης ειρήνη... Τι κι αν της Δαμασκού τ' αστέρι δεν δείχνει δρόμο σε μάγους και ποιμένες παρά σαν πειραγμένο GPS έδειξε το σημείο για να απλώσουν και να μοσχοπουλήσουν οι έμποροι του θανάτου την πραμάτεια τους...

Τι κι αν στην Υεμένη εκατοντάδες θεία βρέφη πεθαίνουν από πείνα στις αγκαλιές σκελετωμένων μανάδων που δεν τις λένε Μαρίες κι ούτε θα μάθουμε ποτέ τα ονόματα τους... Εμείς «αγαπάμε αλλήλους», αρκεί αυτοί να είναι ίδιοι με μας... Να μην είναι Ρομά, αλλόθρησκοι, ομοφυλόφιλοι, πόρνες, μετανάστες ή πρόσφυγες που θα μας κάτσουν σαν τσιμπούρια στο σβέρκο. Τότε μπορούμε με ασφάλεια να τους αγαπήσουμε, ακόμα και να

τους χαρίσουμε το δεύτερο χιτώνα μας, αφού θα έχουμε κάνει την καβάντζα μας για να αγοράσουμε ένα καινούριο καλλίτερης ποιότητας.

Είχε ζήσει δεκάδες Χριστούγεννα και Πάσχα, είχε γεμίσει ο ντουνιάς Ηρώδηδες και σταυρωτήδες. Τώρα το 'ξερε καλά, αυτός ο κόσμος δεν θα αλλάξει ποτέ.